

[Krag.]

retningsforhold, som har været af overordentlig stor Betydning for, at vedkommende Landbruger overhovedet har kunnet komme i Vej.

Nej, denne Tanke om den graadige Storkapital, der sidder med disse Topprioriteter, og som man gennem en Lovgivningsforanstaltning ikke bør komme til Hjælp, kan efter min Opfattelse kun leve i en politisk en Smule opskræmt Hjerne — jeg forstaar godt, at den højtærede Indenrigsminister for Tiden befinder sig i denne Tilstand. For denne Betragtning fandt jo slet ikke Udtryk i de Udtalelser; der den 11. Juli fremsattes fra De samvirkende Landboforeningers og Husmandsforeningers Repræsentanter, som optraadte i Egenkab af Repræsentanter for det Erhverv, hvorom det her drejer sig. Nej, det, der var Uenighed om mellem Landboforeningernes og Husmandsforeningernes Repræsentanter, var blot Midlerne, hvorigennem der skulde tilvejebringes Dækning for Skattnedsættelsen.

Medens Landboforeningerne pegede paa Nedsættelse af Udgifterne, paa Overførsel af Statsindtægter til Kommunerne og af kommunale Udgifter til Staten, hvorfor man henviste til Foranstaltninger truffene gennem Lovgivningsmagten, henpegede Husmandsforeningernes Repræsentanter ogsaa paa Nødvendigheden af Udgifternes Nedsættelse og ganske vist tillige paa Overførsel af Statsindtægter til Kommunerne, men man hævdede, at denne Overførselse skulde muliggøres — og det var Særstandspunktet — ved en særlig Beskatning af de større Formuer, som Prisfaldet havde begunstiget.

Det var ikke Kravet om Skatteændring, det var ikke Begrundelsen for dennes Nødvendighed, der i fjerneste Maade skilte Repræsentanterne for de to Foreninger i denne Forhandling, men det var Vejen til at skaffe Dækning, som var Skellet.

Men den Gang denne Resolution fremkom, den 11. Juni 1931, lød der ingen Protest fra Regeringens Side, da protesterede den højtærede Indenrigsminister ikke og sagde: En Nedsættelse af Ejendomsskatterne lader sig ikke gennemføre — jeg understreger igen, at der var ikke Tale om en midlertidig Nedsættelse, af den hele Udtalelse fremgaar det, at man naturligvis tog Sigte paa en øjeblikkelig Tilvejebringelse af Lettelsen, men at man hævdede Nødvendigheden af dennes Permanens. Der lød, som sagt, hverken fra den højtærede Indenrigsminister eller fra den højtærede

Finansminister nogen Protest; og hvad Landbrugsministeren angaar, saa tumlede han ganske vist paa en lidt besynderlig Maade rundt i Problemet: Ejendomsbeskatning i Sommeren 1931, svingende fra Standpunkt til Standpunkt, men da man naaede til Socialdemokratiets Kongres i Sensommeren 1931, saa var den højtærede Landbrugsministers Standpunkt afklaret, saa tog han paa denne Kongres til Spørgsmaalet Ejendomsbeskatning et Standpunkt, som i Virkeligheden maatte forekomme løfterigt, og som ogsaa hos det nødsteede Erhverv vakte Forhaabninger.

En fremtrædende Socialdemokrat, Smedeforbundets Formand, Hr. Kjærboel, udtalte efter „Social-Demokraten“'s Referat, at „Landbruget maatte betragtes som det fundamentale i Verdensøkonomien; og“, siger Hr. Kjærboel, „svigter Landbrugets Købeevne, saa rystes det øvrige økonomiske Liv; en almindelig Opgang i Industrien er sikkert kun mulig, naar Priserne igen stiger paa Korn og andre Landbrugsprodukter.“ Hvad der med andre Ord vil sige, at en almindelig Opgang i Industrien er kun mulig, naar Landbruget paa ny bliver rentabelt.

Men det er jo ikke nok, naar Spørgsmaalet er om Rentabiliteten, at se paa Indtægtsbudgettet og beskæftige sig med Muligheden for dets Forhøjelse; Rentabiliteten er Udtryk for tilstedeværende Balance, og dette naas ikke blot gennem Forhøjelse af Indtægtsbudgettet, men ogsaa ved en Formindskelse af et for stort Udgiftsbudget. Vi raader jo ikke over Prisniveauets Stigning; men over Udgiftsbudgettet, ogsaa for dette Erhverv, raader vi dog i nogen Maade; og derfor er det vor Pligt i Erkendelse af Sandheden i denne Betragtning fra en fremtrædende Fagforbundsmand at rette Opmærksomheden netop paa dette Udgiftsbudget. Af dets Formindskelse, bl. a. ogsaa gennem en væsentlig Skattelettelse, afhænger i fremtrædende Grad Landbrugets fremtidige Rentabilitet og — det skulde de Herrer dog mærke sig — derigennem ogsaa Spørgsmaalet om Beskæftigelsesproblemet lykkelige Løsning.

Men nu den højtærede Landbrugsminister! Ja, han holdt jo paa Kongressen en stor Tale, som „Social-Demokraten“ lovsang som et Mesterværk, som en Oplevelse, og i denne Tale redegjorde han for Pantegældens Stigning indenfor Landbruget fra 1909 til 1927, en Stigning fra 1 417 til 3 160 Mill. Kr., og pegede samtidig paa den mægtige Stigning af Produktionskraften, at Udførselen i 1880 for Landbruget havde en Værdi af 87 Mill. Kr., i 1900, ved Aar-